

Trump topmøde med Putin og Xi Jinping ved G20.

Vil han gå med i deres strategiske partnerskab?

POLITISK ORIENTERING 29. juni, 2017

v/ Tom Gillesberg:

se også anden del:

lydfil:

Toms indledning: En hyldest til Sylvia Olden Lee.

Plakat for hyldestkoncerten for Sylvia Olde Lee i Carnegie Hall, hvor også Schiller Instituttets kor optræder.

»God Aften, og Velkommen til denne meget historiske dag. Jeg tænker ikke bare på vores begivenheder her i København i aften, men jeg tænker også på det, der løber af stablen om seks en halv time ovre i New York City, hvor der vil være en koncert til minde om Sylvia Olden Lee (1917-2004), som var en meget stor personlighed i amerikansk kulturliv. Hun var 'halvt sort', hvis man kan sige det sådan, selv om hun så 'hvid' ud;

men hun insisterede på, at netop hendes sorte rødder var ekstremt vigtige, fordi hun kom ud af en familie, hvor – jeg tror, det var hendes mor, der var en meget stor operasanger, men som blev nægtet at synge som operasanger ved Metropolitan Opera, fordi hun var sort – og Sylvia Olden Lee gik i sine forældres fodspor. Hun blev en meget stor musiker og havde en fantastisk stemme; var fantastisk på klaveret, og fik meget hurtigt en særlig status. Da Franklin D. Roosevelt blev indsat som præsident, spillede hun ved indsættelsesceremonien i Det Hvide Hus – jeg tror, hun var 16 år på det tidspunkt. Det, der ikke lykkedes for hendes forældre, lykkedes for hende – hun blev ansat i Metropolitan Opera som akkompagnatør og stemmetræner og kom til at være en meget betydelig formende karakter for en stor del af musiklivet derefter i USA.

Samtidig med, at hun havde den position, var hun altid helt klar over, at hun havde en speciel rolle at spille ved at bryde denne negative tradition i USA med, at de sorte talenter ikke måtte komme frem pga. deres hudfarve. Så hun insisterede altid på, at hun var sort. Hun promoverede de sorte sangere – hun var én af nøglepersonerne i at sikre, at Marian Anderson ikke længere kunne holdes tilbage, men bl.a. spillede ved en meget stor koncert, hvor Elinor Roosevelt, Roosevelts enke, var meget vigtig i at få det arrangeret i Washington og sørge for, at man ligesom kunne bryde den her underliggende racisme, som stadigvæk florerede i USA.

Og netop med den historie kan det jo ikke overraske nogen, at da Sylvia gennem nogle venner kom i kontakt med Schiller Instituttet, så så hun netop i Schiller Instituttets arbejde – Lyndon LaRouches arbejde, Helga Zepp-LaRouches arbejde – en institution, der faktisk repræsenterede de samme idealer, som hun havde kæmpet for i hele sit liv. Og hun blev derfor, i lighed med andre, som Amilia Boynton-Robinson (1911-2015), en meget tæt samarbejdspartner med Schiller Instituttet, men specielt på det musikalske område; og faktisk også i Schiller Instituttets arbejde for at sænke kammertonen til C=256 og

A=432. Det er derfor en meget stor glæde for alle musikelskere, at i dag (29. juni) officielt er udnævnt til at være 'Sylvia Olden Lee-dag' i New York City af borgmesteren, og at der vil være denne mindekoncert i aften i Carnegie Hall, som er det fineste af det fine; men i modsætning til, hvad det plejer at være, at det er et sted, hvor alle de, der tjener minimum \$100.000 om måneden, kan få lov at gå til koncerter, så er det faktisk noget, andre også kan betale sig fra, og hvor en lang række af de folk, hvis liv blev dramatisk forandret ved kontakten med Sylvia Olden Lee, vil være med på scenen. Schiller Instituttets kor i New York har netop i den anledning arbejdet meget hårdt – det er vokset meget substantielt til ca. 120 personer i de sidste måneder – og vil være der sammen med et andet kort, så det bliver et kor på 240 personer, der også vil synge Negro Spirituals.«

Hør hele Toms fremlæggelse på ovenstående videolink.